

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Εβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κί' ἔβρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Χίλια ὀκτακόσια κί' ἐνενηντα ἑνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

‘Ο Ρωμῆς τὴν ἔβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίη.
κί' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κί' ὅπου μοῦ καταβαίνει.
Συδρομητῆς θά δάξωμαι — γιαι λεπτά δὲν ἔχωμαι,
καί 'στὸν Ἀθῆνων τὴν πόλιν — καί εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καί εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νόστιμα κί' ἐντροσπὴν.
Συδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δάδεκα καί μόνο,

γιὰ τὰ ἔβρα ὄμως μέρη — δεκαπέντε καί 'στὸ χέρι.
Κί' ἑνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συδρομητῆς,
κί' ὅπου τὸν παρὰ δὲν εἶδει — θά τὸν φῆ μάθη φίδι.
Γράμματα καί συδρομαι — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σόρα καί τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Εἰκοστή τοῦ Μαρτίου καί τρίτη,
τὸ Κορδόν κί' ἐνόχους κηρύττει.

Τρίαντα πέντε ποδυτος καί τραχόσα
καί ἡ Βουλὴ κί' ἡ Ἀνοίξις σφιγῆσα.

Τὸ Κατηγορητήριον
διὰ τὸ εὐρητήριον.

Ἐκ τῆς διαχειρίσεως ἐκείνης τοῦ Τρικοῦπη
λείπουν ἑκατομῦρια σχεδὸν πενήντα ἔξη,
κί' ἐνφ καθένας δι' αὐτὰ τοῦ γίνεσθαι κουνουπι
αὐτὸς κρατεῖ τὴν πῶσα του καί μιά δὲν βγάξει λέξι.
Ἄλλὰ καθὸς ἐμάθαμε κί' ἀπὸ τὸν Καραπάνο
θὰ λείφουν κί' ἄλλα εἰκοσι καί κάτι παρὰπάνω.

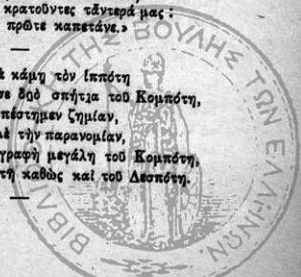
Ἄν κί' ἐκυττάξωμαι παντοῦ μὲ μάτια σὰν γαρβια,
ἀλλ' ὄμως δὲν τὰ ἤβραμε ὡς τώρα πουμενά,
καί βλέπομε τὴν ἀγαθὴν τοῦ Θεοδώρη μερίδα
χωρὶς ἑκατομῦρια ν' ἀπλόγη τραχανά,
κί' ὁ Καραπάνος τρώγεται καί τὴν φωνὴν ὀξόνει
καί ὁ καθένας ἀπορῶν τὰ πινούα του ζῶνει.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἀφθονοῦ ἠγγόρασε χορτάρι
διὰ τὰ κτήνη τοῦ στρατοῦ, νεκρὰ ἔξ ἀτροφίας,
χωρὶς καμμίαν εἰδησιν περὶ αὐτοῦ νὰ πάρη
ὁ Κολοσοῦκας ὁ γνωστός μετὰ τῆς συντροφίας.
Καί τοῦτο τὸ ἠγγόρασε εἰς ἀκριβὲς τιμὰς
κί' οὔτε γρασιδί κί' ἀχῆρου δὲν ἀρῆσε σ' ἄμας.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἤθελαν τὰ μούτρα του κί' ἀμάξι
γιὰ νὰ φανῆ Πρωθυπουργὸς μὴ βρέξῃ καί μὴ στάξῃ,
κί' αὐτὸ τὸ παρεχώρησε πρὸς χρῆσιν τακτικὴν
'στὸν Καζιτόρην, ἀμαξῶν μὲ κάτασπρας μπαρμπέταις,
κί' ἐπήγαιναν περὶκατον κατὰ Κυριακὴν
τοῦ καροτσιῶ' οἱ συγγενεῖς καί χίλιαι δὲ δεκάταις.

Πρὸς τούτους ἐπροπλήρωσε μισθοῦς 'στὸν Ζυμβρακῆν,
πολλοὺς δὲ προκατέβαλε καί 'στὸν Καραϊσκῆν,
κί' ἐνφ αὐτὸς ἀλόπητα ἐκτόρπη τὸν παρὰ μας
τριγύρω μας ἐστήνοντο ἀνήκουστοι πλεκτάναι,
κί' ἀμείως ἐτραγουδοῦσαμε κρατουτὲς τῶντερά μας:
«Καραϊσκῆν ἀρχηγὴ καί πρῶτε καπνέταις.»

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἤθελε νὰ κάμη τὸν ἱππότη
καί εἰς τὴν Ἄρτα νοίκιασε δὲθ σπήνεια τοῦ Κομπότη,
καί ἄλλην ἀπροσέκχτην ὑπέστημεν ζημίαν,
κί' οἱ Ἄρτινοι ἐπρόβαζαν μὲ τὴν παρανομίαν,
κί' ἀμείως στέλλουν μὲ γρηφὴ μεγάλη τοῦ Κομπότη,
φτύνουν τὰ γένεια τοῦ Κατὴ καθὸς καί τοῦ Διοπότη.

'Εκτός αὐτοῦ πρὸς τέλειον ζεπάτωμα τοῦ κράτους γιὰ τὰ παπούτσια τοῦ στρατοῦ ἐπινοηθεῖσθὴ πάτους πρὸς ὀρθοήκοντα λεπτά νὰ βλάψῃ τὸ θημίσιον καὶ ὄχι, ὅπως ἔπρεπε, πρὸς ἑνεήγνια τρία, καὶ οὕτω παρεδίεσε πᾶν ἱερὸν καὶ ἴσιον, κ' ἔ, ν, ὁ νόμος ἀπαίτει καὶ ἡ φιλοπατρία.

'Εκτός δὲ τούτων τῶν κακῶν τὰ ἔχει κάμει ρόδι μὲ κῆποιον Λεμπροπούλου καὶ μ' ἕναν Παπαρόδη, καὶ παραδὸς τὸ Ζόνταγμα καὶ τοὺς κειμένους νόμους συγκοινωνίας ἤνοιξε μὲ τοὺς σιδηροδρόμους, ἐνθ' καθένας εἰμπορεῖ τὸν δρόμου τοῦ νὰ πάρῃ μὲ ἀραμπᾶ, μὲ ἄλλογο, γαιθούρι καὶ μουλάρι.

Πρὸς τοῦτους μὴ σκεπτόμενος ἂν χάνεται ὁ τόπος ἐπίταξε ἴσην θάλασσαν παράξ ὅπως ὅπως, καὶ τρία κατασκευάσας ψυροθηρακορρά, ἐνθ' δὲν ἦτο δι' αὐτὰ κατάλληλος ἡ ὥρα, κ' ἕπερακοῦν πρὸς τὸ παρὸν ἴσὸν στόλον τῶν Ἑλλήνων, τὰ σκάφη τῶν Κιχλο-Κισσῶν ἀντὶ τοιχῶν ξυλίων.

'Εκτός δὲ τούτου ἐπειδὴ δὲν εἶναι Μωραίτης καὶ μῆτε λαγοτόμαρα ἐπούλησε ποτὲ του, ἀλλὰ περὶ ὡς ἔξοχος κ' ἐπιφανὴς πολίτης καὶ ἡξιώθη ἀγωγῆς καθ' ὅλα ἔξαιρέτω, καὶ μὲ σαποῦν μπλόκο τὰ θρόο τοῦ χέρια νῆαι καὶ μῆτε τὰ ποδάρια του σάν τὸν Παλάσκα τρίβει.

'Εκτός δὲ τούτου ἐπειδὴ μᾶς κάνει τὸν Μυλλέρδο καὶ φαίνεται ἴσα μούτρα του ἡ Ἀγγλικὴ κατήφια, καὶ βαρβαταία δὲν βρωμᾶ καὶ δὲν μυρίζει σκόρδο κ' οὐδέποτε τὸν ἐνοχοῦν ἑλληνικὰ ζωφια, ἀλλ' οὐτε ραμπασόζιλον καὶ κάμαν δὲν προτείνει, καὶ μόνον μὲ τὴν γλωσσῶσαν του μᾶς κάνει τελατίν.

'Εκτός δὲ τούτου ἐπειδὴ τοὺς τρῶπους δὲν γνωρίζει καθὼς ὁ Κατζημικλής, καθὼς ὁ Πιεραιζᾶς, κ' ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς βρισθῆαι δὲν γκαρίζει ὅσων ἀντάμης τοῦ Πυρρῆ καὶ τοῦ βουνοῦ Τσοιζᾶς, οὐδὲ ἀντάμης γίνεται καὶ κωλοισιργᾶς, καθὼς πολλὰκις ἔγινε ὁ νῦν Πρωθυπουργός.

'Εκτός δὲ τούτου ἐπειδὴ φορεῖ φηλὰ φουδλα, μὴδὲ τοῦζούκια ἔβαλε ποτὲ καὶ κωπορόφκια, καὶ πρῶγαι ἄλλοτε μπιρῆκῃ καὶ ἄλλοτε μπιρζόδα καὶ ὄχι ἀδολόγημον πατσᾶ καὶ ποδαράκια, μὴδὲ τὰ ἦθη τῶν Ρωμηῶν ὡς τώρα ἐξεπρόλιε, μὴδὲ τοῦ Τσελεπίτσαρη τσαρούχι δὲν ἐρίληγας.

'Εκτός δὲ τούτου ἐπειδὴ στοργῆν μεγάλην δείχνει πρὸς ὅ, ν, ἀνελληνικόν, πρὸς ὅ, ν, ξένον βλέπει, καὶ δὲ ὕρῃ τῆς μύτης του ἴσὸς τοίχους δὲ τὰ ρίχνει καὶ μὲ τὰ πέντε δάκτυλα, ὡς εἰς Ρωμηῶδες ἔμπροσπι, ἀλλὰ τὸ μανθόλι του κρυφίως τὰ σκουπίζει, καὶ πρὸς γνησίους Ἑλληνας μὲ τοῦτο ἀπελίζει.

'Εκτός δὲ τούτου ἐπειδὴ μὲ Ἀγγλους ἀνετράφῃ κ' ὁ χαρακτήρ κ' ἡ φύσις του σποδαίως διεστράφῃ, οὐδὲ ἠγάπησε ποτὲ τὰς τέχνας τῶν πατέρων, τὴν ἔντιμον ζυροκλοπῆν καὶ ληστοπερατείαν, καὶ εἶναι σίγῃμα καὶ κηλῆς ἔκ τῶν μεγαλειτέρων εἰς ἄλλης τῆς Βλαχόκάλτους τὴν ἀριστοκρατίαν.

'Εκτός δὲ τούτου ἐπειδὴ δὲν ξέρει νὰ βαρῃ, οὐδ' εἶναι ἀρμάνιος καθὼς τὸν Θεωωρῆ, οὐδ' ἔκοψε τὸ χέρι του ποτὲ του ἄρον ἄρον, οὐδὲ πολλέμους ἤναψε καθ' ἑλων τῶν βαρβάρων, ἀλλ' οὐτε ἴσὸν διδάστημα μᾶς ὄκταετίας δὲν ἔκαμε τοῦλάχιστον ὀκτὼ ἐπιστρατείας.

'Εκτός δὲ τούτου ἐπειδὴ πρὸς βλάβην τῆς πατρίδος ἐπαισθηθῶς ἠλάττωσε τὰ τέλη τῆς σταφίδος, καὶ μὲ τὸν Στῆλιαν τὸν φρικτὸν καὶ τὸν Σαλιασοῦρδ ὄδλους πολλοὺς ἔφραψε καὶ μουσικὰς πλεκτινάς, ὡς ὅσο του δὲν κατέρριψε μὲ κτύπημα βαρὸ ὁ Ναπολιῶν Θεωωρῆς ὁ ἔκ τῆς Δημητσάνας.

'Εκτός δὲ τούτου ἐπειδὴ μὲ ἀναίετας τόσης μεταρρυθμίσεις σκέπτεται καὶ νέας βελτιώσεις, οὐδ' ἔραβε καθὼς ἤμας παπούτσια νὰ μπαλῶν κ' εἰς τοῦτον εἶναι ἀγνωστος ἡ τσαρουχοβαλῶν, οὐδὲ τὸν ἔβαψε ποτὲ μὲ ναργιλέ μαρκοῦται καὶ σύμβολόν του ἐνδοξον δὲν ἔχει τὸ παπούτσι.

'Εκτός δὲ τούτου ἐπειδὴ οἰσότην ὀκταετίαν ἔλαμπηκαμε σχεδὸν ἀπὸ τὴν αὐτίαν, ἐνθ' ἕκαστος ἔστρεψε πρὸς ἄλλου μᾶς τὰ νῦτα κ' οἱ φίλοι του ἐφρόσκωναν ἀπὸ τὰ κοποπούλια, κ' ἐπὶ καιρὸν ἐβῶμηνσαν τὰ εὐσομᾶ μᾶς χινῶτα ἀπὸ τὰ βρωμολάχανα κ' ἀπὸ τὰ παραπούλια.

'Εκτός δὲ τούτου ἐπειδὴ ἀνάγκ' ὑπάρχει πλεόν καὶ πάντες οἱ Κορδοῦστοι κ' ὁ μέγας Ναπολιῶν ν' ἀναστηλώσωμεν πάραυτὸ τὸ γόητρον τῶν νόμων κ' ὄχι νὰ ρίττωμεν αὐτοὺς σάν σκόδαλα ἴσὸν δρόμον, καὶ ἔκτὸν εἰς τὴν Βουλῆν προσήλθε τὸ Κορδόν, νὰ καθαρῶζῃ μοναχὰ κ' οὐχὶ νὰ κηλιδῶν.

'Εκτός δὲ τούτου ἐπειδὴ ἴσὸν κλασικὸν Βασιλεῖον ἔκαστος ὅστις ὄπ' αὐτὸν ἐπίστανος τὸν ἦλιον, ὄφειλε κ' εἶναι δικαίον συμφῶνως πρὸς τὸ νόμιμα τοὺς μὴ χορτάσαντας αὐτὸν συχνὰ νὰ καταγέλλῃ, νὰ κρίνῃ δὲ ὡς ἔγκλημα καὶ συσχερὸν ἀνόμημα καὶ κάθε φύλλου πῆξημα ἡ νηστικὴ ἀγέλη.

Δι' ἑλ' αὐτὰ τὸ γέννημα τῆς γῆς τῶν Καλαβρότων τοῦ Δεληγιάνν' ἡμέτερος κ' ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων, ὁ Μωραίτης ὁ οἰσότης, ἡ πρώτη μαλαγιάνα, ποῦ πέρνει τὰς ὑπογραφὰς τῶν Βουλευτῶν παγᾶνα, ὁ Παπαγιαννακόπουλος, τῶν προδοτῶν ὁ τρῶμος, Κιτῶρον, Κάτων, Μιραμπῶ, καὶ πρῶγῃ Ἀστυνόμος.

Ἡ λύσσα!... εἰκοσι ἐπτά Κορδονιστὰί μου πεύθρι
 'στὸ Κατηγορητῆριον μου τέκεφαν κομπούρι.

Ἐτῆς εὐκρεπειᾶς ταπεινῶς οὐκ εἶκον τὰ εἰκότα
 ἐφόρσα, ὡς βλέπετε, μὴ μαθῆν ρεδιγκότα,
 καὶ μὲ αὐτὴν κατηγορῶ ἐμπρὸς σας τὸν Τρικοῦπην,
 ἐκείνον τὸν κρεμανιολάν, τὸν Ἄγγλον τὸν χαλδούπην,
 ὅπου ὑπερεπήδησε πᾶν ἀνιδεικῆς ὄριον,
 καὶ τὸν εἰσάγω 'στὴς Βουλῆς τὸ φοβερὸν Πραιτώριον.

Ἄρατε πόλας, ἀρχοντες, μετὰ βοῆς μεγάλης,
 κ' ὁ ἀρειμάνος ἐγὼ καὶ ῥήτωρ μακρομάλλης,
 τὸ ἀληθὲς καὶ γνήσιον τῆς πολιτείας ὄραμμα,
 θὰ τὸν καθίσω 'στὸ σκαμνὶ γιὰ νὰ τοῦ πῶ τὸ αἶμα.
 Διότι, ὅπως βλέπετε, δὲν ἔχει πλὴν νισάφι
 κ' ἰοδὲ καλέμι Ὀδλαρὰ τὴν λύσσαν μου δὲν γράφει.

Τόσον καιρὸν ἐπέστημεν τσαοτὴν βουλευμᾶν
 καὶ ἤλθε πλῆθον ἢ σιγῆν τὸ ἔθνος ν' ἀναήψη,
 διὸ καὶ προσυπέγραφε μὲ τὴσσην προθυμίαν
 κ' ὁ Γεωργῆς Φαρμακοπούλος, τοῦ Θεωδωρῆ ἀνήψη,
 ὁ Ζῆτος, πόδρος Ἀκαρῶν κ' ἄσκιος τῆς Βουλῆς,
 κ' ὁ τῆς Καρῶστου ἀριστος, ὁ Χατζηνικολῆς.

Ἐκτὸς αὐτῶν ὑπέγραψαν ὁ δικηγόρος Πέτρος,
 ὁ Κοντογιάννης, Λαμιῆς καὶ πρῶην Ροβεσιπῆρος,
 Ζαριμκας ὁ Πολύμωρος, ἔξ ἐθνεγεῶς πατρός,

Ἐφέμπορος καὶ βουλευτῆς καὶ ἄλλοτε γιατρὸς,
 ὁ Δάλλας ὁ βραχύσωμος, ὁ Φλέσας ὁ Ἀρκάς,
 κ' ὁ Χατζηγιάννης ὁ ξανθός, ταχύς ὡς ἡ δορκάς.

Ἐκτὸς αὐτῶν ὑπέγραψαν ὁ δόκτωρ ὁ Σταμάτης
 μὴ ματουγοράλα πάντοτε, λέξ κ' εἶναι διπλωμάτης,
 ὁ δικηγόρος Πετραλιᾶς, εἰς λόγους εὐμοιρῶν,
 Οἰκονομῆς, μπαμπάζλης ἀπὸ τὸν Ἄλμορον,
 καὶ ὁ Παλόσκας ὁ γνωστός, φουσταναλᾶς ἱππότης,
 τρὴ νισοτεγὰ Βλαχόκαλτσα καὶ ποδαρίλα πρῶτης.

Ὀὐχ ἦτον προσυπέγραφε μὲ τοῦτο τὸ λεροθι
 καὶ ὁ Πατοῦλης ὁ σκιρτῶν μὲ τὸ κορφὸ του μοθι,
 ὁ Τάκης ὁ ἀθάνατος, καρδιά, ζωὴ καὶ κότα,
 'σὸν τόπω του μὲ βλάχικα κ' ἔδω μὲ ρεδιγκότα,
 ὁ δόκτωρ Διμπερπούλος, ὁ Κωνσταντᾶς κ' Ἄγαθος,
 μὲ ἄλλους λόγους Ἄραμις, Ἀρτσιανᾶν καὶ Ἄθος.

Ἐκτὸς αὐτῶν ὑπέγραψαν μὲ τρίχας ὀρθομῆνας
 καὶ ἄλλοι συγκατήγοροι, φωστῆρες ἕνας κ' ἕνας,
 φαινόμενοι ἀρεϊλικοὶ πρὸς τὸν ἀπατωῶνα,
 ποὺ μὲ πυκνὰ ἐξέφωσε τὴν πολιτείαν νέψη,
 τὸ δὲ μνηρῶσιμον αὐτῶν 'σὸν ἀπαντα αἰῶνα
 ἀθανάσιος στέφανος χρυσοῦς θὰ περιστέγη.

Ἰσὸς τὸ πνεῦμα τοῦ φρικτοῦ Κατηγορητήριου, ποὺ θὰ γένη κατακλυσμός καὶ χαλασμός Κυρίου, ἀφοῦ δὲ πρῶτον σαλπισθῇ καθ' ἑλγὴν τὴν Εὐρώπην κ' ἀφοῦ τὸ συζητήσωμεν ἐδῶ ἰσὸς Βουλευτήριον, διὰ κλητήρος μυστικοῦ θὰ κολληθῇ κατόπιν εἰς τῆς Βουλῆς τὸ θνητὴν καὶ μέγα οὐρητήριον.

Καὶ δοῦς πρὸς ἀνάγκην τοῦ πηγαίνει ἐκεῖ πέρα καὶ ἀναπνέει τὴν ὀσμὴν Ἑλληνικοῦ φωσφόρου, θὰ μακαρίζῃ ἐκ ψυχῆς τὸν Πατρὶν ἄστέρα, ὅπου τὸ φῶς ἐσκότισε τοῦ Ἄγγλου Ἑωσφόρου, καὶ βλέπων ἔργα συγγραὰ καὶ μαθρα κ' ἄλιθ' ἔργα θὰ καταδρέχῃ μὲ στοργὴν ὀνόματα σωτήρια.

Ναί, Κορδονάτοι φίλτατοι, σωτήρες ἔμμενοι, ἂν εἰς τὸν πρὶν Πρωθυπουργὸν φάωμεν ἀπηνεῖς, τότε καθένας θὰ γένη μεγάλον ἀρχιεπισκοποῦλον καὶ φράκα θὰ φορέσεται καὶ γόναθ' ἐν σαμοῦρι, καὶ τότε θὰ φιλήσεται τὸν Παπαγιαννακόπουλον, ποὺ ἔχει στήθος καὶ φωνὴν καὶ κούταλο καὶ μούρη.

Ὁ Παπαγιαννακόπουλος αὐτοὺς τοὺς λόγους λέγει κ' εἰς δλοὺς ἐμφυσᾷ ζῶην καὶ λίθους καταφλέγει, ἂν δὲ καὶ σήμερον χάθῃ φιλοκατρία τόση κ' ὁ δαίμων τῆς καταστροφῆς τὸν πλεκεν γλυτώσῃ, ὁ Παπαγιαννακόπουλος δὲν ἔξεραι τί ν' αἶψ', καὶ τότε κτὰ φασκίλωσ' τα... δὲν εἶναι προκοπή.

**Πρὸς τὸν Τρικοῦπὸν ὁ Θεοδωρῆς,
ποῦ δὲν ἀκούεις καὶ ἀπερείς.**

Ἐάν οἱ Κορδονάτοι μου, Τρικοῦπ' ὁ βαροῦν καὶ Κατηγορητήριον σου καταμαρτυροῦν, ἐγὼ δὲν πταίω τίποτα, ἐγὼ τὰς χεῖρας νίπτω, κ' ἀπὸ μεγάλης ἀντροπῆς τὸ πρόσωπόν μου κρύπτω. Ὁ Παπαγιαννακόπουλος, αὐτὸς τὰ κάνει διὰ, καὶ εἰς αὐτὸν ξεθόρμει καὶ ἀπὸ ἴμενα σγάλα.

Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτα εἰς φίλον μου κανένα, τὸ Κατηγορητήριον χαμπάρι δὲν τὸ πῆρα, αἱ συμβουλαὶ κ' οἱ λόγοι μου ἔπηγαν ἰσὸς χαμῆνα κ' ἄδωσας ἐναντίον σου ἢ προσοχίαν μου σπέρα. Ἐγὼ δὲν ἔφηρα τίποτα... σ' ἔμ' μὴ ἀπαντήσῃς... ὁ Κοιτογιάννης ἔπαισαι κ' αὐτὸς ὁ Κωνσταντάς.

Ἐγὼ τοὺς εἶπα καθαρὰ πὺς δὲν συμφέρει διόλου τὸ Κατηγορητήριον εἰς τὴν Βουλὴν προτάειν, ἀλλ' ὅμως δὲν μὲ ἀκουσαν ἢ κάλτισαι τοῦ διαβόλου μὲ τὴν Ναξίαν ὑπόρδα καὶ μὲ τὴν βαρυτινὴν. Ἐγὼ δὲν ἔφηρα τίποτα... σ' ἔμ' μὴ ἔχης πάθος... εἰς διὰ πταίει μοναχὰ ὁ Τάκης κ' ὁ Ἀγάθος.

Ἄν νὰ σὲ φέρω ἥθελα κ' ἐγὼ ἰσὸς Δικαστήριον καὶ τὸ σερφ κεφάλαι σου νὰ κῶνω ἰσὸς μνοῦτο, βεβαίως θὰ υπέγραφα τὸ Κατηγορητήριον, ἀλλ' εἶδες πὺς ὑπεγραψὴν δὲν ἔβαλα εἰς τοῦτο. Ἐγὼ δὲν ἔφηρα τίποτα καὶ μένω κατὰ μέρος... μὲ τὸν Ζαρίμπαν τόκαρε ὁ Ζαῖτος καὶ ὁ Πέτρος.

Ἄν δὲ κ' ὁ Φαρμακόπουλος ὁ ἐκ τῶν ἀπορήτων ἰσὸς Κατηγορητήριον φαρδὸς πλατὺς ἔγραψῃ, βεβαίως ὁ ἀνεψιὸς ἀψηρημένος ἦτον κ' ἀπεπλανήθη φαίνεται μὲ τῆλο τοῦ συνάφι. Δὲν πταίει ὁ ἀνεψιὸς, δὲν πταίει καὶ ὁ θεός... οἱ ἄλλοι ἐξηπάτησαν καὶ τοῦτον ἠλίθιος.

Πῶσα τοὺς εἶπα φρόνιμα καὶ θὰ τοὺς πῶ ἀκόμα!... ὁ Παπαγιαννακόπουλος δὲν θέλει νὰ συχάσῃ... ἐκείτους ἐφαντίσθη τὸ ἡσυχίον μου κόμμα, κ' ἐγὼ μ' αὐτοὺς ἐσάστισα, κ' ἐγὼ τὰ ἔχω χάσει. Σ' ἔμμενα μὴ φορτώσασαι καὶ μὴν παραμιλήσῃς... ὁ Χατζηγιάννης τόκαρε κ' ὁ Χατζηγιαννολῆς.

Μὴν ἀγριεῖς δι' ἔμ' τὸ φλογερὸ σου μάτι... ὁ Πετραλιᾶς υπέγραψε μαζί μὲ τὸν Σταμάτη... ἐγὼ εἰς διὰ στέκομαι ψυχρῶς κ' ἀδιαφρόνως... ὁ κύρ Παλάσκας ἔπαισαι ὁ φουστανελοφόρος... μὴ κατεπάσω μου ζήτης τὸ ἀκτι σου νὰ βγάλῃς... αὐτὸς ὁ Λιμπερόπουλος τὰ κάνει κ' ὁ Πετσάλης.

Ἐγὼ δὲν ἔφηρα τίποτα καὶ λόγον δὲν τοὺς εἶπα κ' ἂς βγάλουν τώρα οἱ τρελοὶ τὸ φίδι ἀπ' τὴν τρύπα. Ἄς πῶ εἰς τοῦτους μοναχὰ τῆς δίχης σου τὸ βάρος, ἐγὼ δὲν καταδέχομαι αὐτὰ τὰ παιχνιδάκια, γιὰτι μὲ πταίει ριπιτι, γιὰτι μὲ λείπει θάρος, γιὰτι μὲ λένε Θεοδωρῆ, Λαπά καὶ Σουμαδάκια.

**Καὶ ἐλίγαις κοιυλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Ὁ Γιάννης Ἀηδονόπουλος, ὁ ράπτης ὁ μεγάλος, ὅπου μ' αὐτὸν ἰσὸς ραπτικήν δὲν παραβγαίνει ἄλλος, ποὺ κ' ἕνας ἔξενος συγγραφεὺς ἀκόμη τὸν συγκρίνει μαζί μὲ τὸν Δουστοτό, τὸν φραγκορῶπτην Γάλλον, κ' ὡς ποὺ νὰ πῆς πάταρ ἦμαθ' εἰς βγάξει φυγοῦρὸν κ' ἔτσι ἰσὸς κόσμον φαίνεσαι μὲ κέρθωμα μεγάλον, αὐτὸς ὁ Ἀηδονόπουλος, ἡ δόξα τῶν ραπτῶν, πάσης στιλπνῆς κομψότητος καὶ χάριτος ἐστία, ποὺ κάνει καὶ τὸν κολακρὰν τὰ μάλιτα λεπτοῦ κ' ἐνθ' τοῦ ροῦχο σου μετρεῖ σὺ λέγει καὶ ἀστία, νῆα καμωρία ἔφερε καὶ πάλιν τοῦ συρμοῦ, ποὺ ἄλλο εἶναι νὰ τὰ ἔδης καὶ ἄλλο νὰ τάκοσσης, κ' ἔμμερος ἰσὸς Ἀηδονόπουλον, εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού, ὁ κάθε κομψοῦμένος αὐτὸς τῆς πρωτεύουσῃς.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πὺς ἰσὸς σπῆτι μου ἀνέψῃ
ἰσὸς Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνοραεῖς,
μὲ ξενοδοχεῖον Σέβη — θαδ' ἰσὸς λάδι κρεῖς ἰσὸς ἔβδ.

μὲ Χημιτόν, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλα ὀικοδομή,
καὶ μιά χῆρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοις μαμμῆ.

Τυπογραφεῖον «Ἄστειος» τοῦ Προαστεῖου ὁρόμο—τυπώνεται καὶ ὁ «Ρωμηὸς» καλοκαλιφῶναι ὁμοῦ